

כל המשפחה מחוברת סביב הדף של אבא

מסרים מהדף היומי / גליון מס' 166 / פרשת מטות-מסעי תשפ"ה

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

לע"נ 'אבא של הדף'
רבי יהודה מאיר שפירא
ב"ר יעקב שמשון מלובלין זי"ע
אשר נפטר ללא זש"ק

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף לה:

"למה ת"ח דומה... ולא עוד אלא שמלאך המוות אוהבו"

השבוע בגמרא ראינו כי תלמיד חכם המלמד תורה לאחרים מלאך המוות אוהבו ולא ממיתו

פלא פלאים, מלאך המוות נקשר בעבותות אהבה לת"ח המלמד תורה לרבים, ומשמרו ולא ממיתו, היתכן? עולם הפוך?

מלחמת העולם השנייה מאות תלמידי הישיבות מצאו את דרכם אל וילנא רבתי, בהסכם שנחתם בין גרמניה הנאצית ובין רוסיה הקומוניסטית, וילנא נשארה לפליטה, רשויות העיר לא אהבו את הפליטים שהסתגנו, וניסו להצר את צעדם, כשהתגלה להם כי בראשם עומד מרן ר' חיים עוזר החליטו לעצור, אולם כשהתברר להם כי מעצרו של ר' חיים עוזר יביא לגל מחאות ויזעזע את העיר נסוגו מיד מכוונתם, וראו זה פלא: מושל המחוז שונא ישראל מובהק הופקד על שמירתו האישית של ר' חיים עוזר לבל ייעצר או ייחקר

אומר החתם סופר, יצר הרע הוא מלאך המוות מודע לדברי חז"ל, "מיתת צדיקים מכפרת", וזה מה שחסר לו, לאחר שנות עמל ויזע הצליח להפיל ברשתו רבים וגם טובים, ובסילוקו של צדיק אחד הכל מתכפר, ברגע אחד הכל לטמיון, לכן הוא "אוהבו" ומשמרו ולא ממיתו

איך זה קשור אלינו?

כשיצר הרע הוא מלאך המוות מראה לנו פני אוהב, נבדוק היטב מה סיבת אהבתו כלפינו ואיזה רוע טמון בגילויי אהבה אלו.

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף לד.

"קנקנים של עובדי כוכבים אסורים או מותרים... והלכתא קנקנין של עכו"ם לאחר יב' חודש מותרים"

השבוע בגמרא למדנו על רבי עקיבא שנקלע לעיר גינז'ק ונשאל שם על קנקנים של עובדי כוכבים שהיה בתוכם יין, האם מותרים הם כשיפוג הטעם או שצריכים לעבור עירוי שלשה ימים, ולא ידע ר"ע להשיב עד שבא לביהמדר"ר ואמרו לו דלאחר יב' חודשים [פג טעמו] והרי הם מותרים.

בתהומות המזרח הרחוק גילה עידן את האלוקים, הוא פגש שם כתות רבות עובדי עבודה זרה ואמונות טפילות, ומתוך מרכבת הטומאה הבלחה לו אור האמונה וביקש לחזור בתשובה, כשחזר לא ידע את נפשו, האם בכדי לזכות לתשובה עליו להסתגף בסיגופים שונים, עירוי מכלי אל כלי כלומר: ייסורי גוף שיכפרו על דעותיו הכפרניות, או כאשר פג טעמו ואיבד בהם ענין, ונפשו צמאה אל האלוקים אזי נטהרה נשמתו

מגלה לנו החתם סופר שזהו הרמז כאן בגמרא, קנקנין הם המשל לאדם, שבתוכו ממולא דעות כוזבות של עבודת כוכבים, ואמרו החכמים לר"ע שכשפג טעמו, כלומר שאין לו עוד חפץ בזה אלא נפשו מתאוה אל יוצרה הרי מיד בשעה קלה קנה את עולמו והרי הוא בעל תשוב וכצדיק גמור

איך זה קשור אלינו?

בהרהור תשובה אחת, זוכה האדם לתשובה שלימה ונפשו מטוהרה מיד

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף לב:

"גמרא גמור זמורתא תהא"

השבוע בגמרא אנחנו מוצאים ביטוי על דבר תורה שאין בה תכלית למעשה, הרי הוא כזמר בעלמא!

קצת רקע, רב יוסף קבע כי בסוגיית עורות לבובין הלכה כרשב"ג, שאלו אביי יש מי שחולק עליה? השיבו רב יוסף מה הדין, חולקים או לא חולקים, בכל אופן ההלכה כדבריו! אמר לו אביי אם לא נחלקו עליו מיותר לומר שהלכה כמותו והוא כזמר בעלמא שאין בה תכלית [רש"י]

ביאור נוסף כותב הבן איש חי,

בכל יום משתתף אלחנן בשיעור, בימים שהוא צלול ורענן הוא הרוח החיה בשיעור, אבל גם בימים שהוא עייף, מותש ולא מרוכז הוא לא מוותר, ומקפיד לקרוא לפחות את מילות הגמרא, גם זה נקרא לימוד!

האמנם כן?

בעסק התורה, יש שתי מטרות נשגבות: האחת, לדעת המעשה אשר יעשה, השנייה, שעל ידי הלימוד הוא מזמר [-קוצץ] את הקליפות, ולכן צודק אלחנן כי גם כשהאדם לומד ללא הבנה או לומד ענין שאין בו הלכה למעשה עדיין הוא מזמר עריצים

ומבאר לפי"ז את דברי אביי, דאפילו אם אין חולקים ואינה הלכה למעשה [כי בכל אופן הדין כן], עדיין "זמורתא תהא" כלומר תשמש כזמר [קוצץ] את הקליפות

איך זה קשור אלינו?

עייפים ולא מבינים את הנלמד, עדיין חשוב מאוד לקרוא את מילות הגמרא המזמרות את הקליפות